mahha. Nad andsid ennast palwes sure Jummala holeks, kes köiges häddas wõib aidata, ja Tobri hakkas wanna usklikku õppetaja Paul Gerhardi laulu pühhast risti-ellust laulma:

Mis waewab sinno süddant,
Mis ial nõuad ka?
Sell', kes on köige Issand,
Köik holeks anna sa,
Kes pilwed, taewa, tuled,
Köik hästi wallitseb,
Kül iggal aeal tunned,
Et so eest murretseb.

Issearranis said nemmad wiimse salmi läbbi rohkeste kinnitud:

Oh wõtta lõppetada
Köik meie hädda teal,
Meid nõdraid toetada! —
So helde Issa meel
Hoolt kandku meie pärrast,
Et meie peaseme
Sest kurja ilma kärrast,
Ja taewa lähhäme.

Kui nemmad weel alles laulsid, kuuldi koputamist akna wastu. Köik ehmatasid ärra, sest nad mõtlesid: wist on se walli mees seal, kes ehk weel kurjemat tahhab meile tehha ja tulleb

ehk, kohhe issa wangi wima. Koputamine ei lõppenud; üks lasteb kargas ülles ja teggi akna lahti, agga wata: Raakhans olli seal, ja hüppas röömsaste tuppa. „Mis tal siis seal nokkas on?" hüüdsid lapsed, „se hiilgab ni kennaste." Agga karen, otsekohhe Tobri pole lennates, panni hiilgawa asja nokkast temma käe peale, kraaksus siis röömsaste ja pühkis omma nokka Tobri põlwede peal puhtaks. Agga Tobri panni sedda wägga immeks, kui ta näggi, et se assi ta peus üks kuld sõrmus täis kallid ja suri kiwwa olli, mis nenda hiilgasid, et silmad nende peale wadates tahtsid kustuda. Köik tungisid issa liggi, sõrmust immestellema. Ükski nende hulgast ei wõinud arwata, palso ta wäärt olleks. Agga Tobri isse mõistis sest ni palso, et ta täis rõmo omma naese kaela ümber kinni hakkas, ja hüdis: „Maria, siit tulleb abbi, Jummal olgu iggaweste tännatud!" Ta arwas sõrmukse sadda rubla wäärt ollema, ka emma rõmustas temmaga, ja lapsed seisid nende ümber, ja öiskasid rõmo pärrast. Köik paitasid ja sillitasid wanna trui kaarna. Emma piddi temmale köige parremat, mis tal weel olli, ette toma; ja se ei olnud mund, kui leiba ja nattuke lihha kammarat. Agga Hans, kes wägga lahjaks läinud ja

Eesti-ma rahwa Kalender 1869, lk. 26